

РЕЙ БРЕДЪРИ КРЕЩАЩАТА ЖЕНА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Казвам се Маргарет Лиъри, десетгодишна, петокласничка в Централното училище. Нямам братя и сестри, но пък си имам чудесни мама и татко, само дето не ми обръщат много внимание. Както и да е, никой от нас не си е и помислял, че ще имаме нещо общо с убитата жена. Или почти никой.

Когато живееш на улица като нашата, не си мислиш, че могат да се случат ужасни неща като застрелване, наръгване или заравяне на хора едва ли не в задния ти двор. И ако подобно нещо се случи, не можеш да повярваш. Просто продължаваш да си мажеш филийката с масло или да печеш кейка.

Ще ви разкажа как стана всичко. Беше по обед в средата на юли. Беше много горещо.

— Маргарет, иди до магазина и купи сладолед — рече мама. — Събота е, татко ти ще се прибере за обяд, трябва да го нагостим.

Прекосих тичешком празното място зад къщата ни. То е голяма гола поляна, на която децата играят бейзбол, има счупени стъкла и такива работи. На връщане от магазина си вървах през нея и мислех нещо, когато внезапно се случи всичко това.

Чух Крещящата жена.

Спрях и се заслушах.

Идваше изпод земята.

Жената бе заровена под камъните, пръстта и стъклото. Крещеше ужасно, искаше някой да я извади.

Замръзнах, много се уплаших. А тя продължаваше да крещи приглушено.

Побягнах. Паднах, станах и отново се затичах. Стигнах до вратата на къщата. Мама си стоеше преспокойно, без да подозира, че зад дома ни, само на стотина метра, има заровена жива жена, съвсем истинска, и крещи с все сили.

— Мамо — казах аз.

— Не стой там със сладоледа — каза тя.

— Но, мамо...

— Сложи го в хладилника.

— Мамо, отзад на празното място има една Крещяща жена.

— И си измий ръцете — рече мама.

— Крещи и крещи...

— Да видим сега, сол и пипер — продължаваше мама.

— Чуй ме — казах високо. — Трябва да я изкопаем. Погребана е под тонове пръст и ако не я извадим, ще се задуши и ще умре.

— Сигурна съм, че може да изчака до следобеда — отвърна мама.

— Мамо, не ми ли вярваш?

— Разбира се, че ти вярвам, скъпа. А сега си измий ръцете и занеси този поднос месо на татко ти.

— Дори не знам коя е и как се е озовала там — казах аз. — Но трябва да ѝ помогнем, преди да е станало късно.

— Мили Боже — въздъхна мама. — Виж сладоледа. Какво направи, стоеше на слънцето и чакаше да се разтопи ли?

— Ама зад къщата...

— Хайде, бягай.

Отидох в трапезарията.

— Здравсти, тате, зад къщата има една Крещяща жена.

— Никога не съм срещал жени, които да не го правят — отвърна татко.

— Сериозно говоря.

— Изглеждаш наистина много сериозна — отбеляза татко.

— Трябва да вземем кирки и лопати и да я изкопаем, също като египетска мумия.

— Не съм археолог, Маргарет — каза татко. — Виж, някой прохладен октомврийски ден може и да се заемем.

— Но не можем да чакаме толкова дълго — почти изкрещях аз.

Сърцето ми сякаш щеше да се пръсне всеки момент. Бях развълнувана и уплашена, а татко седеше и си слагаше месо в чинията, режеше и дъвчеше, без да ми обръща внимание.

— Татко?

— Ммм? — отвърна той, без да спира да дъвче.

— Татко, трябва след обяда да дойдеш и да ми помогнеш! — замолих го аз. — Татко, тате, ще ти дам парите от касичката си!

— Е, това вече е делово предложение — отбеляза той. — Явно е много важно за теб, щом предлагаш парите си. Колко ще ми плащаш на час?

— Имам пет долара, спестявала съм ги цяла година. Твои са.

Татко докосна ръката ми.

— Трогнат съм. Наистина съм трогнат. Искаш да си играеш с мен и си готова да платиш за отделеното време. Честно казано, Маргарет, успя да накараш татко си да се почувства като истинско говедо. Не ти отделям достатъчно време. Виж сега какво. След като се наобядваме, ще дойда с теб и ще послушам Крещящата жена. Напълно безплатно.

— Ще го направиш ли? Наистина ли ще го направиш?

— Да, госпожице, ще го направя — рече той. — Но трябва да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Че първо ще си изядеш целия обяд.

— Обещавам.

— Добре.

Мама се присъедини към нас и започнахме да обядваме.

— Не яж толкова бързо — сгълча ме мама.

Намалих темпото. После отново се разбързах.

— Чу майка си — каза татко.

— Крещящата жена — казах аз. — Трябва да побързаме.

— Аз пък — рече татко — смятам да не бързам за никъде, да отдам дължимото първо на пържолата си, после на картофите и на салатата, разбира се, след което на сладоледа, а накрая и на едно голямо айскафе, ако нямаш нищо против. Може да ми отнеме поне около час. И още нещо, млада госпожице. Споменеш ли отново на масата Крещящата и така нататък, няма да дойда да слушам рецитала й.

— Да, сър.

— Ясен ли съм.

— Да, сър.

Обядът продължи милион години. Всички се движеха като на забавен кадър, също като на филмите в киното. Мама ставаше бавно и седяше бавно, вилиците, ножовете и лъжиците едва се влачеха. Дори мухите в стаята бяха бавни. Челюстите на татко се движеха бавно. Беше непоносимо. Искаше ми се да изкрещя: „По-бързо! Моля ви, по-бързо, да тичаме!“

Но не, трябваше да седя, а докато седяхме и бавно-бавно обядвахме, зад къщата (чувах я как крещи в главата ми) беше Крещящата жена. Съвсем сама, докато светът обядваше, докато слънцето печеше в небето и поляната бе пуста като небето.

— Готово — най-сетне каза татко.
— Сега ще дойдеш ли да видиш Крещящата жена? — попитах го.
— Първо още малко айскафе — отвърна татко.
— Като стана въпрос за Крещящи жени — обади се мама, — Чарли Несбит и жена му Хелън снощи пак се караха.
— Нищо ново — рече татко. — Непрекъснато се карат.
— Мен ако питаш, Чарли не е свестен — каза мама. — Ама и тя не е стока.
— Нямам представа. Струва ми се, че си я бива.
— Ти си пристрастен. В края на краищата едва не се ожени за нея.
— Да не смяташ да ни събираш? В края на краищата бях сгоден за нея само месец и половина.
— И показва малко здрав разум, когато развали годежа.
— Знаеш я каква е Хелън. Луда на тема театър. Искаше да живее в каравана. А аз просто не можех да си представя подобно нещо. Затова скъсахме. Въпреки че беше много сладка. Сладка и мила.
— И какво й донесе това? Онова противно животно в лицето на съпруга й.
— Татко — обадох се аз.
— Тук си права. Чарли има ужасен характер. Помниш ли когато Хелън играеше главната роля в гимназиалната постановка? Беше хубава като картинка. Сама беше написала няколко песни. Онова лято написа песен и за мен.
— Ха — рече мама.
— Не се смей. Хубава песен беше.
— Не си ми споменава.
— Беше между нея и мен. Чакай да видя, как започваше...?
— Татко — обадох се аз.
— По-добре иди с дъщеря си зад къщата, преди да е припаднала — каза мама. — По-късно ще изявиш певческия си талант.
— Добре, хайде да вървим — рече татко и аз го помъкнах навън.
Голата поляна си беше все така пуста и гореща, стъклото от счупените бутилки проблясваше в зелено, бяло и кафяво.
— Е, къде е Крещящата жена? — засмя се татко.
— Забравихме лопатите! — възкликнах аз.

— Ще ги вземем после, след като чуем солистката.

Заведох го на мястото.

— Слушай.

Заслушахме се.

— Нищо не чувам — рече накрая татко.

— Ш-ш-ш — казах аз. — Чакай малко.

Отново се заслушахме.

— Хей, Крещяща жено! — викнах аз.

Чухме слънцето в небето. Чухме вятъра в дърветата, наистина съвсем тихо. Чухме някъде много далеч да минава автобус. Чухме някаква кола.

Това бе всичко.

— Маргарет — рече татко. — Мисля, че няма да е зле да полегнеш и да си сложиш мокра кърпа на челото.

— Но тя беше тук! — викнах аз. — Чух я, крещеше с пълна сила. Виж, ето къде е копано. — Закресях към земята. — Хей, чуваш ли?

— Маргарет, точно тук копа господин Кели вчера. Голяма яма, та да изхвърли разни боклуци.

— А през нощта някой е използвал ямата на господин Кели, за да зарови жената.

— Е, аз отивам да си взема един хладен душ — рече татко.

— Няма ли да ми помогнеш да я изровим?

— По-добре не стой много навън. Горещо е.

Татко си тръгна. Чух как задната врата се затваря.

Заудрях с крак.

— По дяволите.

Письците започнаха отново.

Крещеше и крещеше. Сигурно се бе уморила и си бе почивала, а сега започваше отново, само за мен.

Стоях на голото място под горещото слънце и едва не се разревах. Изтичах до къщата и треснах вратата.

— Татко, тя пак крещи!

— Да, да, разбира се. Ела. — Татко ме заведе горе в стаята ми. — Ето така — каза той, накара ме да легна и сложи на челото ми мокра кърпа. — Спокойно.

Започнах да плача.

— Татко, не можем да я оставим да умре. Заровена е като онзи герой на Едгар Алън По. Помисли си само колко ужасно е да крещиш и никой да не ти обръща внимание.

— Забранявам ти да излизаш от къщата — разтревожено рече татко. — Оставаш в леглото до довечера.

Излезе и заключи. Чух как двамата с мама разговарят в предната стая. Скоро спрях да плача. Станах и отидох на пръсти до прозореца. Измъкнах се и се спуснах долу. Прокрадних се тихичко до гаража, грабнах две лопати и изтичах на голата поляна. Жегата беше ужасна. Започнах да копая, а Крещящата жена все крещеше и крещеше...

Работата бе тежка. Да забиваш лопатата, да махаш камъни и стъкла. Знаех, че ще го правя цял следобед и че може и да не успея да свърша. Но какво можех да направя? Да кажа на други хора? Но и те нямаше да ми обърнат внимание, също като мама и татко. Така че продължих да копая сама.

След десетина минути се появи Дипи Смит. Той е колкото мен и учи в моето училище.

— Здравсти, Маргарет.

— Здравсти, Дипи — изпъшках аз.

— Какво правиш?

— Копая.

— Какво търсиш?

— Има заровена една Крещяща жена, опитвам се да я изровя.

— Не чувам никакви писъци — каза Дипи.

— Почакай малко и ще чуеш. А още по-добре ще е, ако ми помогнеш в копаенето.

— Няма да копая, докато не чуя — заяви той.

Зачакахме.

— Слушай! — викнах аз. — Чу ли го?

— Хей! — възторжено възкликна Дипи и очите му блеснаха. — Браво. Направи го пак.

— Какво да направя?

— Вика.

— Ще трябва да почакаме — казах объркано.

— Направи го пак — настоя той и ме задърпа за ръката. — Хайде. — Бръкна в джоба си и извади едно кафяво топче. — Вземи. — Подаде ми го. — Твое е, ако го направиш пак.

От земята се разнесе писък.

— Стига бе! — възкликна Дипи. — Научи ме и аз да го правя! — И заподскача около мен, сякаш бях някакво чудо.

— Ама аз не... — започнах.

— Да нямаш книгата „Хвърли гласа си“, дето я продават за десет цента от онази магьосническа фирма от Далас? — възкликна Дипи. — Да нямаш някоя от измишльотините на венстрилоквистите в устата?

— Тъъ, да — излъгах аз. — Ако ми помогнеш с копаенето, ще ти покажа.

— Супер. Дай лопатата.

Започнахме да копаем заедно. От време на време жената изкрещяваше.

— Еха, сякаш е направо под краката ни — каза Дипи. — Страхотна си, Маргарет. — След кратка пауза попита: — А как се казва?

— Кой?

— Крещящата жена. Трябва да я кръстиш някак.

— О, да бе. — Замислих се. — Казва се Уилма Швайгер и е богата старица на деветдесет и шест години. Заровена е от мъж на име Спайк, който фалшифицира десетдоларови банкноти.

— Еха! — възкликна Дипи.

— А заедно с нея е заровено съкровище, а аз... аз съм грабител на гробове и искам да я изкопая и да взема всичко — продължих задъхано, като продължавах да копая с все сили.

Дипи се ококори.

— Мога ли и аз да съм грабител на гробове? — После му дойде друга идея. — Хайде да предположим, че е принцеса Оманатра, египетска царица, цялата покрита с диаманти!

Продължихме да копаем. Ще я спасим, помислих си. Разбира се. Само да продължаваме да копаем!

— Хей, хрумна ми нещо — рече Дипи. Изтича нанякъде и се върна с парче картон. Започна да пише върху него с пастел.

— Продължавай да копаеш! Не можем да спрем!

— Правя знак — обясни той. — Виждаш ли? ЗАСПАЛОТО ГРОБИЩЕ! Можем да погребваме тук птички и бръмбари в кибритени кутийки. Ще ида да уловя малко пеперуди.

— Недей, Дипи!

— Така ще е по-весело. А може да намеря и някоя умряла котка...

— Дипи, взимай лопатата! Моля те!

— Ох, уморих се — рече Дипи. — Мисля да се прибера и да подремна.

— Не можеш.

— Ти ли ще ми кажеш?

— Дипи, трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

Той ритна лопатата.

— Там долу наистина има заровена жена — прошепнах в ухото му.

— Разбира се, че има. Това вече го каза, Маги.

— Значи не ми вярваш.

— Покажи ми как да си хвърля гласа и ще продължа да копая.

— Не мога да ти покажа, защото не го правя — казах. — Виж какво, Дипи. Ще се дръпна настрана, а ти стой и слушай.

Крещящата жена отново изкрещя.

— Хей! — възкликна Дипи. — Там наистина има жена!

— Точно това се опитвам да ти кажа.

— Давай да копаем!

Копяхме още двайсетина минути.

— Коя ли е тя?

— Не знам.

— Чудя се дали не е госпожа Нелсън, госпожа Търнър или госпожа Бродли. Дали е красива? Какъв ли цвят е косата ѝ? Дали е на трийсет, или пък на деветдесет или шейсет?

— Копай! — прекъснах го аз.

Купчината пръст растеше.

— Чудя се дали няма да ни награди, задето сме я спасили.

— Разбира се.

— Четвърт долар, мислиш ли?

— Повече. Най-малко един долар.

— Веднъж четох една книга за магия — рече Дипи, като продължаваше да копае. — Вътре имаше индиец без дрехи, който проспал в един гроб шейсет дни, без никаква храна, без пиене, без дъвки и сладкиши, без въздух. — Дипи посърна. — Представяш ли си

колко гадно ще е, ако долу е заровено някакво радио, а ние с теб се трепем като луди?

— Ако е радио — нищо против, ще си бъде за нас.

В този момент отгоре ни падна нечия сянка.

— Хей, деца, какво правите?

Обърнахме се. Беше господин Кели — собственикът на поляната.

— О, здравейте, господин Кели — казахме ние.

— Значи така — каза господин Кели. — Заравяте ямата. Веднага.

Сърцето ми отново се разгуптя. Прииска ми се аз да закрещя.

— Но, господин Кели, тук има една Крещяща жена и...

— Не ме интересува. Нищо не чувам.

— Слушайте! — извиках аз.

Писък.

Господин Кели се заслуша и поклати глава.

— Не чувам нищо. Хайде, започвайте да заравяте и се омитайте, преди да съм ви наритал!

Заровихме дупката. И през цялото време господин Кели стоеше до нас със скръстени ръце, жената крещеше, а той се правеше, че не я чува.

Когато приключихме, господин Кели си тръгна и подхвърли през рамо:

— А сега се прибирайте. Видя ли ви пак тук...

Обърнах се към Дипи.

— Той е — прошепнах.

— Ъ? — не разбра Дипи.

— Той е *убил* госпожа Кели. Удушил я е и я е погребал тук, но тя е дошла на себе си в сандъка. Не го ли видя, стоеше си тук, тя крещеше, а той не й обръщаше внимание.

— Да бе, вярно — съгласи се Дипи. — Наистина стоеше тук и ни лъжеше.

— Остава ни само едно — казах аз. — Да се обадим в полицията и да поискаме да арестуват господин Кели.

Затичахме се към телефона на ъгъла.

След пет минути полицаят почука на вратата на господин Кели. Дватамата с Дипи се бяхме скрили в храстите и слушахме.

— Господин Кели? — каза полицаят.

— Да. Какво обичате?

— Госпожа Кели вкъщи ли е?

— Да, сър.

— Мога ли да я видя, сър?

— Разбира се. Хей, Ана!

Госпожа Кели се появи на вратата.

— Да, сър?

— Моля за извинение — каза полицаят. — Получихме съобщение, че са ви погребали на голата поляна, госпожо Кели. Гласът приличаше на детски, но трябваше да проверим. Извинете за безпокойството.

— Това са онези проклети хлапета! — ядосано викна господин Кели. — Пипна ли ги, ще им скъсам задниците от бой!

— Чупката! — прошепна Дипи и двамата си плюхне на петите.

— А сега какво ще правим? — попитах аз.

— Трябва да се прибирам — отвърна Дипи. — Леле, здравата загазихме. Няма да ни се размине.

— Ами Крещящата жена.

— Не ми пука — рече Дипи. — Не бива да стъпваме повече там. Старият Кели сигурно ни чака с каиша и ще ни съдере кожата. Ей, сетих се нещо. Маги, Кели не беше ли нещо глуховат? Май недочува.

— Ох, дявол да го вземе! — възкликнах. — Нищо чудно, че не чу писъците.

— Е, чао — каза Дипи. — Определено загазихме с този твой вентрилоквистки глас. До скоро.

Останах съвсем сама на света, никой не искаше да ми помогне, никой не ми вярваше. Искаше ми се да изпълзя в онзи сандък при Крещящата жена и да умра. Полицията бе по петите ми за измама, татко сигурно също ме търсеше или щеше да започне да ме търси, след като види празното легло. Оставаше ми само едно.

Започнах да обикалям улицата къща по къща. Звънях на всяка врата. Извинете, госпожо Грисуолд, но някой от дома ви да липсва? Здравейте, госпожо Пайкс, много добре изглеждате. Радвам се да ви видя у дома. И след като се уверях, че стопанката на дома си е вкъщи, си бърбех с нея минута-две и продължавах нататък.

Часовете се нижеха един след друг. Ставаше късно. Чудех се дали е останал въздух в сандъка с погребаната жена, дали няма да се задуши, ако не побързам. Звънях и чуках по врати и вече започна да

става наистина късно, когато почуках на *последната* врата — тази на господин Чарли Несбит, който живееше до нас. Чуках дълго.

Вместо госпожа Несбит, или Хелън, както я нарича татко, вратата отвори не друг, а *самият* господин Несбит, или Чарли.

— О — рече той. — Ти ли си, Маргарет?

— Да — отвърнах аз. — Добър ден.

— Какво има, дете?

— Бих искала да поговоря с госпожа Несбит.

— О.

— Може ли?

— Ами, тя отиде до магазина — рече той.

— Ще я изчакам — казах аз и се шмугнах покрай него.

— Хей! — рече той.

Настаних се на един стол.

— Ох, ама че жегга — казах; мъчех се да запазя спокойствие и непрекъснато си мислех за въздуха в сандъка и как писъците стават все по-слаби и по-слаби.

— Виж какво, дете. — Чарли се приближи към мен. — По-добре да не чакаш.

— О, но защо?

— Ами... защото жена ми няма да се прибере.

— Нима?

— Искам да кажа, че няма да се върне днес. Наистина отиде до магазина, но след това ще иде на гости на майка си. Да. При майка си в Шенектъди. Ще се върне след два-три дни, а може и след седмица.

— Жалко — казах аз.

— Защо?

— Искях да ѝ кажа нещо.

— Какво?

— Че на голата поляна зад нас е заровена една жена и крещи под тонове пръст.

Господин Несбит си изпусна цигарата.

— Изпуснахте си цигарата, господин Несбит — казах и посочих с обувка.

— О, така ли? Да бе. Вярно — измънка той. — Е, ще кажа историята ти на Хелън, когато се върне. Ще ѝ хареса.

— Благодаря. Става въпрос за истинска жена.

— Откъде знаеш?
— Чух я.
— А откъде знаеш, че не е... ами... корен на *мандрагора*?
— Това пък какво е?
— Знаеш какво е. Мандрагора. Вид растение, дете. Те крещят. Знаем, четох го някъде. Откъде си сигурна, че не е мандрагора?
— И през ум не ми е минавало.
— По-добре да ти мине — каза той и запали нова цигара. Опита се да се държи непринудено. — Кажи, хлапе, *разказвала* ли си на някого за това?
— Разбира се, на много хора.
Господин Несбит се опари с кибритената клечка.
— Прави ли се нещо по въпроса?
— Не — отвърнах аз. — Не ми вярват.
Той се усмихна.
— Разбира се. Напълно естествено е. Ти си само дете. Кой ли ще те чуе?
— Смятам да се върна и да я изровя с правата лопата.
— Чакай.
— Трябва да тръгвам.
— Остани още малко — настоя той.
— Благодаря, но не мога — трескаво отвърнах аз.
Той ме хвана за ръката.
— Знаеш ли да играеш на карти, дете. На блекджек?
— Да, сър.
Господин Несбит извади тесте карти.
— Хайде да поиграем.
— Трябва да ида да копая.
— Имаш много време за това — тихо каза той. — Пък и жена ми току-виж се върнала. Ами да. Точно. Изчакай я. Изчакай още малко.
— Мислите ли, че ще се върне?
— Разбира се, дете. Я кажи за гласа. Много ли е силен?
— Става все по-слаб.
Господин Несбит въздъхна и се усмихна.
— Ама и вие с детинските ви игри. Хайде да изиграем един джек, по-забавно е от Крещящата жена.
— Трябва да тръгвам. Късно е.

— Остани още малко. И без това нямаш какво да правиш.

Разбирах какво целеше. Опитваше се да ме задържи, докато писъците не замлъкнат съвсем. Опитваше се да ми попречи да ѝ помогна.

— Жена ми ще се прибере след десет минути — каза той. — Да. След десет минути. Изчакай я. Стой тук.

Играхме карти. Часовникът тиктакаше. Слънцето се спусна над хоризонта. Ставаше късно. Писъците ставаха все по-слаби и по-слаби в ума ми.

— Трябва да тръгвам — рекох.

— Само още една игра — каза господин Несбит. — Изчакай още един час, дете. Жена ми ще се върне всеки момент. Изчакай.

След още един час си погледна часовника.

— Е, май е време да си вървиш.

Знаех какво е намислил. Щеше да се промъкне през нощта, да изрови жена си, да я отнесе някъде другаде и пак да я закопае.

— Довиждане, дете. Довиждане.

Пусна ме, защото мислеше, че въздухът в сандъка би трябвало да е свършил.

Вратата се затвори под носа ми.

Върнах се зад къщата и се скрих в едни храсти. Какво можех да направя? Да кажа на нашите? Нямаше да ми повярват. Да се обадя на полицията и за господин Чарли Несбит? Но той каза, че жена му е отишла на гости на майка си. Никой нямаше да ми повярва!

Наблюдавах къщата на господин Кели. Нямаше го никакъв. Изтичах към мястото, откъдето се чуваха писъците.

Те бяха спрели. Беше толкова тихо, че си помислих, че никога повече няма да ги чуя. Всичко бе свършило. Реших, че съм закъсняла.

И тогава я чух — толкова далеч, тъй дълбоко, така тихо, че едва можеше да се различи.

Жената вече не крещеше. А пееше.

Нещо от рода на „Обичах те чисто, обичах те много“.

Бе доста тъжна песен. Много тиха. И някак пречупена. Всички тези часове в сандък под земята сигурно я бяха подлудили. Трябваше ѝ само малко въздух и храна — и щеше да се оправи. А тя просто си пееше, вече не искаше да крещи, не викаше за помощ. Просто пееше.

Заслушах се.

После се обърнах, пресякох поляната и се прибрах вкъщи.

— Татко — казах.

— Къде беше?! — извика той.

— Татко.

— Ще си изядеш пердаха.

— Тя вече не крещи.

— Стига си говорила за нея.

— Сега пее.

— Какви ги измисляш?

— Татко, тя е там и скоро ще умре, ако не ме чуеш. Там е, пее, ето така. Затананиках мелодията и изпях първите думи. „Обичах те чисто, обичах те много“.

Татко пребледня. Приближи ме и ме хвана за ръката.

— Какво каза?

— Обичах те чисто, обичах те много — отново изпях аз.

— Къде чу тази песен? — викна той.

— На поляната, преди малко.

— Но това е песента на *Хелън*! Онази, която написа преди години. *За мен!* — извика татко. — Не може да я знаеш. *Никой* не я знае освен Хелън и мен. Никога не съм я пял, нито на теб, нито на никого!

— Така е — казах.

— Боже Господи! — извика татко и се втурна да вземе лопата. Миг по-късно беше на поляната и копаеше с все сила. Към него бързо се присъединяваха много други.

Толкова бях щастлива, че ми се дорева.

Набрах номера на Дипи.

— Здравсти, Дипи. Всичко е наред. Нещата се уредиха. Крещящата жена вече не крещи.

— Супер — каза Дипи.

— Чакам те след две минути на поляната с лопата — казах.

— Който стигне втори, е маймуна! Чао! — викна Дипи.

— Чао, Дипи! — отвърнах и хукнах.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.